

Бубнова дзвінка

Поль Елюар

Ще зовсім юним, я розкривав свої обійми невинності. То було лише биття крил у небі
моєї вічності, лише калатання закоханого серця, що билося в завойованих грудях. Я
вже не міг упасти.

Той, хто жадає кохання. Насправді світло мене засліплює.

Я його зберігаю в собі саме стільки, щоб дивитися вночі, всю ніч, всі ночі. Всі діві різні.
Я мрію завжди про одну незайману діву.

У школі вона сидить на шкільній лаві переді мною, у чорному фартушку. Коли
обертається, щоб запитати мене про вирішення якоїсь задачки, невинність її очей мене
так бентежить, що зжалившись наді мною, вона обвиває мою шию руками.

Інколи вона мене покидає. Сідає в човен. Одне біля одного ми відчуваємося майже
чужими, але її юність така велика, що її поцілунок аж ніяк не заскочує мене зненацька.
Або ж, коли вона хвора, саме її руку я тримаю у своїх руках, аж доки вона помирає, аж
доки я просинаюся.

Що швидше я біжу на побачення, то більше відчуваю острах, що в мене забракне часу
прибути, перш ніж інші думки викрадуть мене у мене самого.

Одного разу світ дійде свого краю, і ми не дізнаємося всього про наше кохання. Вона
знайшла мої губи повільними і лагідними порухами голови. Я собі подумав, саме цю ніч
я буду з нею до ранку.

І це завжди те саме бажання, та сама молодість, ті самі чисті очі, той самий
щиросердий порух її рук, що обвивають мою шию, ті самі пестощі, те саме освідчення.

Але це зовсім не та сама жінка.

Карти сказали, що я зустріну її в житті, але не впізнаю.

Той, хто жадає кохання.

Переклад Олега Жупанського